

La Heliade

Mihai Eminescu

De mi-ar permite Apolon s-aleg dintre cunune,
Ghirlanda n-aş alege-o de flori plăpânde, june,
Ci falnica cunună a bardului bătrân;
Eu n-aş alege lira vibrândă de iubire,
Ci ceea care falnic îmi cântă de mărire,
Cu focul albei Veste aprinde al meu sân.

Ghirlanda ce se-nsoară cu silfele uşoare,
Pe fruntea inspirată, pe fruntea-nspirătoare,
De bucle-ncunjurată, blondine, undoind,
Plăcută-i a ghirlandă - sublimă însă este
Cununa cea de laur, ce sântă se-mpleteşte
Pe fruntea cea umbrită de bucle de argint.

Ca visul e cântarea ce-o-ntoană Eol dulce,
Când silfele vin jalnic prin lilii să se culce,
Să doarmă somn de îngeri pe sânul alb de flori,
Sublim însă e cântul când ţipă şi ia-n goană
Talazurile negre ce turbă, se răstoarnă,
Şi spumegă ca furii şi urlă-ngrozitor.

Astfel îţi e cântarea, bătrâne Heliade,
Cum curge profeţia unei Ieremiade,
Cum se răzbun-un vifor zburând din nor în nor.
Ruga-m-aş la Erato să cânt ca Tine, barde,
De nu în viaţa-mi toată, dar cântecu-mi de moarte
Să fie ca „Blestemu”-Ţi să-l cânt, apoi să mor.